

[Aksel Larsen.]

Tyskland med det, vi i daglig tale i Danmark kalder England. Der var forholdet i 1958 det, at vi eksporterede for 100 mill. kr. mere til England, end vi importerede derfra, men i 1960 var eksporten til England 350 mill. kr. større end importen fra England — altså en for Danmark særdeles gunstig udvikling. For Tyskland derimod — altså Vesttyskland — var forholdet det, at i 1958 eksporterede vi til Vesttyskland for 1 742 mill. kr. og importerede derfra for 1 863 mill. kr., det er et minus på 120 mill. kr. I 1960 var eksporttallet 1 921 mill. kr. og importtallet 2 847 mill. kr.; det er et minus på 930 mill. kr. — altså vort minus på handelen med Vesttyskland er vokset med ca. 800 mill. kr. på 2 år. Det forekommer mig, at dette er en utilsigelig skævhed i udenrigshandelen, og jeg synes ikke, det er for stærkt at karakterisere det som diskriminerende.

Regeringen synes at være opmærksom på forholdet, i hvert fald har udenrigsministeren omtalt det i sin tale i formiddags, hvor han sagde:

„Vi må holde fælledsmarkedslændene fast på de ofte gentagne forsikringer om at følge en liberal politik, der tager hensyn til andre landes normale handel. Hvorledes forestiller man sig en opretholdelse og udvidelse af vor import fra disse lande, såfremt de ikke vil opretholde og udvide købene hos os? Hvorledes forestiller man sig et stadigt stærkere samarbejde om forsvars- og udenrigspolitik mellem os og de seks, der alle er medlemmer af NATO, hvis man parallelt hermed tager handelspolitiske skridt, der truer med at undergrave en livsvigtig eksportgren?“

Jeg ville ønske, regeringen ville tage konsekvensen af en sådan opfattelse eller af de ord, den højtærede udenrigsminister udtalte. Når de, vi er allieret med, behandler os sådan, så synes jeg, vi har grund til at være varsomme med at udvide allianceerne eller knytte os mere til dem.

Jeg synes også, at vi i øvrigt må have ret til at forlange, at vore økonomiske makkere i frihandelsområdet hjælper med til at påvirke de seks lande, navnlig hovedlandene i denne forbindelse inden for

de seks, sådan at der handles på andre vilkår med medlemmerne af de syv. Jeg vil også mene, at det inden for EFTA måtte være muligt at få et samarbejde i stand mellem de nordiske lande til varetagelse af deres fælles handelspolitiske interesser over for Tyskland. Endelig måtte Danmark vel også selv kunne gøre noget. Så vidt jeg ved, er der andre internationale aftaler; jeg tænker på GATT-aftalen, som giver mulighed for at begrænse importen fra de lande, der på den måde optræder diskriminerende. Hvis man tog fat på at bremse industrieksporten, mere konkret sagt bilimporten fra Vesttyskland, dersom ikke Vesttyskland ville aftage et rimeligt kontingent af danske landbrugsvarer, kunne det godt være, det ville virke på regeringen i Bonn. Når nu en så talstærk og kvalitativt stærk dansk delegation som den højtærede statsminister, den højtærede udenrigsminister og den højtærede landbrugsminister i maj måned skal til Bonn for at besøge Adenauer, synes jeg, de tre højtærede ministre må gøre det klart, at Danmark ikke passivt agter at tolerere denne stadig skævere handelsbalance, og at Danmark agter at træffe forholdsregler, hvis ikke Vesttyskland vil ændre sin handelspolitik over for os.

Jeg tillader mig i øvrigt i samme forbindelse at spørge, om de tre højtærede ministre udelukkende rejser til Bonn med det ærinde at tale om handelspolitik og om afsætning af danske landbrugsvarer, eller om de også vil tale om politiske problemer. Især vil det interessere mig, om man har i sinde at føre forhandlinger om dansk-tysk Østersøkommando eller fælleskommando. Hvad enten man gør det eller ej, vil jeg gerne have en erklæring fra regeringen om, hvorledes den agter at forholde sig, hvis den kommer til det resultat, at der må træffes en eller anden afgørelse. Vi kender fra aviserne forsvarstabens indstilling, vi kender ikke, i hvert fald ikke officielt, regeringens indstilling, men jeg håber dog, at regeringen vil være i stand til her at afgive en kategorisk erklæring om, at ingen afgørelse vil blive truffet, uden at folketinget træffer afgørelsen, og at folketinget ikke på nogen måde vil blive stillet over for et fait accompli.